

Народ у Србији је одувек био, јесте и биће на великим искушењима.

Из петних жила упињали су се споља, са свих страна, да нам објасне да „још само“ треба да се одрекнемо Косова и Метохије и коначно се окренемо светлој будућности. Да се одрекнемо својих старих, наших обичаја и староотачке вере, а прихватимо неке нове, боље и светије.

Деценијама нас убеђују да је „то“ готово, да је „та“ ствар свршена, и да се „тамо“ не треба враћати.

Причају нам о некаквој реалности на терену, да треба гледати даље, и не враћати се у прошлост.

Па шта на свету имаш без свог огњишта, својих корена, свете земље, вере, културе и историје?

Радило се на нама. Силни су нас „на то“ ловци походили, силне „не то“ новце трошили, а ми и даље певали о Газиместану и витезовима славним, Грачаници и пећким кандилима.

Народ је одувек знао како да се сабере и постави када су против Србије радиле белосветске але и вране. Али збуњен је сада, сада када су „то“ изнутра почели да раде

Бранковићи, владине, паравладине, невладине и медијске организације за спречавање слободоумља у Србији.

Постало је очигледно да су сва страна улагања у богаћење Србије осиромашеним уранијумом мање делотворна од улагања у репресивни апарат власти за контролу протока мисли и информација.

На овом задатку, од највеће важности су уподобљени медији. Њихова улога је креирање јавног мњења, уз помоћ посебних алата: шмркова и водених топова за испирање мозга.

Много је улагано, и у медије и у власт, и „не то“ улози су дошли на наплату...

Отуд и не треба да нас чуди што многе информације које нам стижу са Косова и Метохије добијамо од некаквог саветника за медије Владе Србије. Из назива његовог занимања делује да из Владе саветује медијима шта да раде, а Владу саветује шта ти медији раде. Сматрам стога да би било на добробит свима да саветника за медије једном засвагда заменимо саветником за истину.

Кад смо већ код медија, јадни ли су медији у нашој Србији, кад се из петних жила упињу да сазнају о чему размишљају преговарачи у мутним играма Владе Србије и самопрокламоване Владе Косова. Борко, Едита? По времену утрошеном на читање мисли једног, односно друге се медији у Србији изгледа и деле на „патриотске“ односно „европејске“. Каква шарена лажа!

Нико од медија у Србији не сме искрено широј јавности да прикаже стваран живот Срба на барикадама на северу Косова и Метохије; још мање Срба на југу Косова и Метохије, по гетоима, из милоште названим још и „енклавама“. Чита ли неко њихове мисли, пита ли их ко шта?

Борис Малагурски, аутор вишеструко награђиваног документарног филма „*Тежина ланаца*“, дрзнуо се да пројекцију свог документарног филма одржи 29. октобра 2011. међу својим

сународницима, Србима на барикадама на Јарињу. Скуп је осмишљен као један вид моралне и хуманитарне помоћи српском народу који непрекидно, три месеца, дежура на барикадама штитећи оно што му припада.

Путем своје [интернет презентације](#) позвао је 23. октобра све заинтересоване људе да му се прикључе.

Наглашено је да скуп није страначки, и да се избегава сваки вид истицања страначке припадности.

И поред племените идеје, на путу ка барикадама испречили су му се највећи српски медији, који ниједном речју нису пропратили припрему и почетак самог скупа.

Вест о организацији ширила се искључиво од уста до уста, без медијске подршке у Србији. Једини медији који су обезбедили потпуну покривеност скупа били су Интернет гласила: "Фејсбук репортер", "Васељенска ТВ" и "Видовдан".

Уз свој скромни досег, Интернет гласила су ипак обезбедила да из различитих делова Србије, 29.октобра ујутру, пут барикада пођу људи са шест аутобуса и једним минибусом и сусретну на барикадама у Јарињу.

Био сам међу малобројним срећницима који су успели да вест на време сазнају и пођу пут своје браће.

Са разних страна смо на барикаде стигли увече, дочекани са мешавином одушевљења и неверице.

Постојала је оправдана бојазан да нас после Рашке неће пустити даље. И то, не КФОР, па чак ни Шиптари, већ наша, српска полиција. Чујемо да не би било први пут да наша браћа из полиције не пропусте мирну поворку која носи помоћ Србима на барикадама.

Спаси нас, Боже, оваких недела!

Након добродошлице уследили су дирљиви тренуци упознавања са одважним мештанима. Подељена је и и скромна помоћ у виду основних намирница. Хладно је, и топла одећа и обућа ће нашој браћи бити итекако потребни у предстојећем зимском периоду.

Наложена је логорска ватра, и мештани свима сипају топли чај који добро греје руке.

На суровој косовској ветрометини леде се руке без рукавица, али душа гори.

Мрак је. Ипак, овај мрак има другачију специфичну густину од мени знаног београдског мрака. Тежак је и непредвидив, али је у овом мраку народ сабран и прибран... Народ сабран око ове ватре овде је на заједничком задатку, на барикадама на кућном прагу, окупљен око свог огњишта.

У овом мраку и власт је са народом, и из народа.

По томе се и види да се овај косовски мрак светлошћу вековног огњишта може угасити.

То је пламен који свако од нас треба да носи са собом и шири га по читавој Србији.

Тишину и мрак барикада ремете пуккетање ватре и пројекција филма. Расположење је изванредно, и сви су се од узбуђења стопили у једно. И бодљикава жица делује мекше кад нас има више.

Сви осећамо тежину ланаца које гледамо на платну. Имамо и смернице, и заједнички циљ да их се ослободимо. Након приказивања филма и мештани и пристигли народ пуни

су позитивних утисака.

Пркосно, као и увек, загрљена браћа певају: „Србадија кличе цела: - Не дамо те, Косово. То је наше увек било, од старих нам остало!“

. Након ових неколико часова заједничког дружења, један део окупљених људи, пуна срца, креће назад својим топлим домовима. Окрећу се назад са жељом да се што пре врате са другима, који ће доставити помоћ у виду намирница, топле одеће и обуће.

Али и да поново стисну руку својој сестри, своме брату, који нас чувају на бранику Србије.

Немали део нас је остао са својом браћом, да им бар на једну ноћ помогнемо у редовним дужностима, и тамо склопио пријатељства која остају за цео живот.

Овај скуп остаје да нас као светионик опомене, али и да осветли пут идејама које својом добротоом заслужују много већу пажњу у овом медијском мраку. Надајмо се да ће и Србији ускоро сванути, да ће светионик остати ту да нас сети на нека мрачна времена. У том циљу чувајмо пламен овог огњишта.

У име сапутника који су на време сазнали за одлазак, и добили прилику да дају свој скромни прилог народу на барикадама, захвалност дугујемо изузетном човеку, господину Борису Малагурском.

Његов чин је потакао људе да, према својим могућностима, олакшају сународницима тешку ситуацију у којој се налазе. Припрема будућих одлазака и слања помоћи народу на барикадама ће се, с Божјом помоћи, наставити и даље, уз подршку удружења жена са Косова и Метохије ([ЖеКиМ](#)) и осталих заинтересованих добротвора.

Запитајте се колико би нас било да је овај дивни скуп имао, макар и симболичну, медијску пажњу.

Замислите се и зашто до тога ипак није дошло...

Звучи крајње неразумно, мада не и невероватно, да се неко у Србији уплашио организоване подршке Срба из централне Србије својој браћи и сестрама са Косова и Метохије.

Биће да њихов страх ипак потиче и од „не то“ улагача. Оних истих улагача који у претходне две деценије тако храбро, даљинским управљачем, улагаше у нас, нашу власт и „слободне“ медије.